

MAGYAR ÖSTÖRTÉNET

NÉHÁNY MEGJEGYZÉS AZ "ÖSTÖRTÉNETI JÁRVÁNYRÓL"

Írta: KUTASI KOVÁCS LAJOS

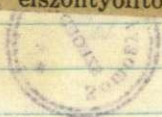
Kutasi Kovács
Lajos

☆☆☆

Hihetetlen, hogy a hözánem-
értés és a dilettantizmus milyen gátlástalanul
tombol a külföldi magyarság körében a "magyar
östörténet" revíziója címén. Egyes emigráns
"apostolok" előtt szinte "hazaárulásnak" számít
az, ha valaki nem veszi komolyan, hogy egykori
katonatisztek, köztisztviselők, szakmájukban
nyilván jártas mérnökök, jogászok, hivatásuk-
ban eredményes papok és pedagógusok egyik nap-
ról a másikra "östörténészeknek" nevezték ki ma-
gukat és a legszeszélyesebb módon a sumérokkal,
az etruszokkal, az ősegyiptomiakkal (egy
brazíliai magyar meg éppen a marslakókkal?)
rokonit össze, vagy éppen azonosít bennünket.

Anyagi áldozattól sem riadva vissza östörténe-
ti "művek" jelennek meg nyugaton és kiderítették
már, hogy a hieroglifákat magyarul írták, a
zikurátokat magyarok építették és a pulik nyolc-
ezer éve magyarul ugatnak. Elképesztő, ha az
ember végignézi az elmúlt két évtized eme zagy-
valékát. Nem minden ironia nélkül írja a magyar
östörténetnek egyik legkiválóbb nyugaton élő tu-
dósa, **Ferdinandy Mihály** professzor: "nagy az Is-
ten átkertje, de hogy ilyen diszpéldányok te-
nyésznek benne, az mégiscsak elszontyolitó."

(Amer. M. Világ, 1973. Feb. 1.)

Ebben a nevetséges és csaknem tragikus zavarban senki sem figyel már arra a néhány komoly magyar történészre, és nyelvészre — Ferdinandy Mihályra, Bogyay Tamásra, Vajay Szabolcsra, Lotz Jánosra, Halasy-Kun Tiborra, stb. —, akik hivatásuk magaslatán képviselik külföldön a tudományt, s nem figyelnek az otthoniakra — László Gyulára, Hajdu Péterre, Erdélyi Istvánra, Diószegi Vilmosra, stb. —, akik nem fantazmagóriák és lázalmok után mennek, hanem évtizedes tudományos feszültséggel és tapasztalattal ásatásokat vezetnek Magyarországon és a Szovjetunióban, ahol a magyar őshaza volt s ahol a rokonnépek élnek), a rokonnépek között kutatnak, pontosan kiértékelik a legujabb nyelvészeti, régészeti, embertani, etnográfiai, vallástörténeti és zenetudományi kutatás eredményét, kitapintják az egymásra ható különböző etnikumok és kulturák körvonalait és tudományosan igazolt eredmények alapján egészítik ki a magyar őstörténet még homályos részleteit.

Zsiray Miklós nagy nyelvészünk írta egyik tanulmányában: "Ma szakismeretet kíván az élet a cséplőgép fűtőjétől, a kőművestől, az orvostól, jogosan kívánhat annyit a tudományok művelőitől. Aki nem tudja, vagy nem akarja elsajátítani a pilóta tudnivalóit, az nem vállalkozhat utas szállító repülőgép vezetésére. Pilóta non nascitur sed fit, ezzel a józan megítélés szerint magától értetődő megállapítással el is jutottunk tudomány szakunk bajainak kutfejéhez, az őstörténeti csodabogártenyésztés ontogeneziséhez."

Az őstörténet, a nyelvészet, az embertan tudo-

mány. A történész, nyelvész, antropológus tudós. Hosszu, komoly egyetemi tanulmányok, majd azt követő további önképzés után mondhatja csak valaki magát nyelvésznek, történésznek, vagy antropológusnak. Egy olyan összetett kérdésben, mint a magyar őstörténet, nemcsak a nyelvész rajzolja föl a magyarság eredetének és kialakulásának képletét, hanem hozzájárul a régész, az antropológus, az etnográfus, az összehasonlító zene és a vallástörténet tudósa.

Ezzel az ostoba sumér (ős-egyiptomi, etruszk, stb.) kérdéssel le kell már számolnia a külföldi magyarságnak, ha nem akar mind nevetségesebbé válni. (Otthon nincs ilyen járvány.) Hisz nincs egyetlen mértékadó szakember, régész, történész, nyelvész, aki ebben a kérdésben pozitíven foglalna állást. Sajnos külföldön nincs olyan magyar tudományos fórum, mely állástfoglalhatna a dilettantizmussal szemben.

A komoly szakemberek szava elvész a botcsinálta, műkedvelő "történészek" és "nyelvészek" hangzavarában. Ezek a maguk pénzén, minden kritika, önkritika, lektorálás nélkül adják ki könyveiket, brossuráikat, folyóirataikat, ujságjaikat. Hihetetlen könnyelműséggel nevetségessé teszik a tudományt: a nyelvészetet, az őstörténetet.

Jogosan teszi fel a kérdést Ferdinandy Mihály professzor: mennyi ebben a "teljes szellemi képtelenség" és mennyi a "szellemi destruálás tudatos s ezért bűnös szándéka?"

Lényegében egy elképesztő kisebbségi komplexum a szülője ennek a heves, lázas és nevetségős őstörténeti járványnak, melyet — mint éppen Várady Imre professzor írja a Rómában megjelenő "Katolikus Szemle" idei első számában — Bobula Ida nyelvészkedése indított el, aki "sem a sumérológiához nem értett, sem a magyar nyelv történetét nem ismerte . . . minden alapot nélkülöző etimológiái hozzá hasonló dilettánsok és derék hazafiak légióit hódították meg . . ." Ha a "derék hazafiság" kérdésében nem is osztozunk a kiváló professzor véleményével, kétségtelen rátapintott az igazságra!

Csaknem tíz éve már, hogy a saó-paulói Könyves Kálmán Szabadegyetemen előadást tartottam "A magyar őstörténet — Mitoszok, csodabogarak és a valóság a magyar őstörténet körül" címmel teljes egészében megjelent a Délamerikai Magyar Hírlap 1965. Évkönyvében a 187—199 oldalon). Összefoglaltam egyfelől a tudomány legújabb eredményeit, másfelől a mükedvelők és kontárok nem egyszer egymásnak ellentmondó, a tudományos kutatás alapjait és módszereit nem ismerő és figyelembe nem vevő elméleteit és "állításait". Előadásomat ezzel zártam:

"Ne kápráztassanak el bennünket a távoli évezredekbe süllyedt sumér ósvárosok és a széthullott sumér kultúra — de gondoljunk arra, hogy mit érne mindez, ha nem lennénk Európa legfiatalabb, életerővel és tehetséggel megáldott népe! Hisz csillog a görög mult, a görög kultúra — ám a mai görögség egy szegény, szerény balkáni nép csupán!"

Ehhez csak azt fűzöm most hozzá: ne a mult vélt dicsőségében keressük létünk igazolását, hanem jelenünk értékeiben: tehetségünkben, tisztességünkben, munkánkban. Beteg fantazmagóriák és hazug illúziók tévutakra visznek, nevetségessé és szánalmassá teznek bennünket nemcsak a világ, de önmagunk előtt is!

